

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců JUDr. Marcely Sedmíkové a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobce: **ESSOX s. r. o.**, se sídlem Senovážné náměstí 231/7, České Budějovice, zast. JUDr. Luďkem Chvostou, advokátem se sídlem Na Příkopě 14, Praha 1, proti žalovanému: **Česká obchodní inspekce, ústřední inspektorát**, se sídlem Štěpánská 15, Praha 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. května 2014, č.j. ČOI 46496/14/O100/2700/13/14/Hy/Št, **t a k t o :**

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět sporu

Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl podle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), jako opožděné odvolání žalobce proti rozhodnutí ředitele inspektorátu České obchodní inspekce Královéhradeckého a Pardubického kraje ze dne 26. 2. 2014, č.j. 27/0111/14/R, kterým uložil žalobci pokutu ve výši 2. 000. 000,- Kč pro porušení § 5 odst. 1 ve spojení s čl. 1 písm. g) přílohy č. 2 zákona č. 145/2010 Sb., o spotřebitelském úvěru a o změně některých zákonů, v rozhodném znění (dále jen také „zákon o spotřebitelském úvěru“), a tím naplnění skutkové podstaty § 20 odst. 1 písm. b) stejného zákona, a dále pro porušení § 6 odst. 1 ve spojení s odst. 1 písm. f) přílohy č. 3 zákona o spotřebitelském úvěru, a tím naplnění skutkové podstaty § 20 odst. 1 písm. d) stejného zákona.

II. Obsah žaloby

Žalobce sice v žalobě konstatoval, že jeho odvolání proti rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu bylo žalovaným rozhodnutím zamítnuto pro opožděnost, ovšem s tímto závěrem žalovaného v žalobě nikterak nepolemizoval. Tedy nevznesl ohledně tohoto závěru žádnou žalobní námitku.

Všechny žalobní námitky se týkaly závěrů žalovaného, které vyslovil v té části odůvodnění svého rozhodnutí, v níž s ohledem na znění § 92 odst. 1 věty druhé správního řádu odůvodňoval, proč neshledal důvody pro přezkumné řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí.

S ohledem na níže rozvedené právní závěry neshledává krajský soud s ohledem na irelevanci těchto žalobních námitek pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí za nutné tyto žalobní námitky v narativní části rozsudku podrobněji rozepisovat. Obsah těchto žalobních námitek proto uvádí pouze ve stručné podobě zachycující jejich podstatu:

- a) žalobce trval na tom, že způsob výpočtu roční procentní sazby nákladů (dále jen „RPSN“) provedený v kontrolované smlouvě byl z jeho strany správný a v souladu se zákonem o spotřebitelském úvěru. Rovnice pro výpočet hodnoty RPSN obsažená v příloze č. 5 tohoto zákona postup žalobce, který dosazoval poplatek za sjednání smlouvy o úvěru na obě strany rovnice, jednoznačně umožňovala. Navíc takový postup vyplýval z ustálené praxe. I kdyby se ukázalo, že způsob výpočtu měl být jiný, nemohla by tato skutečnost a zmatečnost četných ustanovení zákona o spotřebitelském úvěru jít k tíži žalobce,
- b) žalobce poukázal na aplikační praxi orgánů České obchodní inspekce, které při dřívějších opakovaných kontrolách žalobce neprojevily nesouhlas s předmětným výpočtem RPSN a utvrdily jej tak ve správnosti jeho postupu. Porušily tak zásadu legitimního očekávání a staly se za chybně používaný výpočet spoluzodpovědnými. Poukázal také na případy, v nichž měla České obchodní inspekce v minulosti správnost nyní zpochybňovaného výpočtu RPSN výslovně potvrdit,
- c) žalobce namítal rovněž nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, jakož i jemu předcházejícího rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, neboť se opomněly zabývat řadou jeho námitek vznesených v průběhu správního řízení,
- d) žalobce s ohledem na existenci shora uvedených skutečností, které jeho vinu za tvrzené porušení právních povinností významně snižují, ne-li přímo eliminují, navrhl, aby krajský soud moderoval uložený trest tak, že se od něj upouští, případně výši uložené pokuty snížil.

Prioritně samozřejmě žalobce navrhoval, aby krajský soud napadené rozhodnutí, jakož i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, zrušil.

III. Obsah vyjádření žalovaného k žalobě

Dle žalovaného se žaloba míjí s podstatou věci, resp. se jí vyhýbá. Zdůraznil, že odvolání bylo zamítnuté jako opožděné, tedy ve věci neproběhl „klasický“ přezkum odvoláním napadeného rozhodnutí. Žádná ze žalobních námitek se přitom nevztahuje k závěru odvolacího orgánu, na němž je napadené rozhodnutí založeno, tedy že předmětné odvolání bylo podáno opožděně. Teprve následně žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí ve shodě s § 92 odst. 1 větou druhou konstatoval, že k využití mimořádných opravných prostředků neshledal zákonné důvody. Dle žalovaného by tak soudnímu přezkumu mělo podléhat pouze posouzení včasnosti podaného odvolání, což podpořil řadou odkazů na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Vzhledem k tomu, že žalobce tento závěr žalovaného v žalobě nikterak nenapadl, nastolil žalovaný otázku, zda je za takové situace dán soudu vůbec nějaký prostor pro přezkum napadeného rozhodnutí.

V další části vyjádření pak žalovaný stručně reagoval na žalobní námitky. S ohledem na nevýznamnost této problematiky pro posouzení zákonnosti žalovaného rozhodnutí nepovažuje krajský soud za potřebné tuto část vyjádření opisovat podrobněji.

Závěrem žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Učinil tak bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s., když k takovému postupu udělil žalobce souhlas výslovně, žalovaný pak postupem dle § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. O věci usoudil následovně.

K otázce, v jakém rozsahu může správní soud přezkoumávat rozhodnutí, kterým odvolací správní orgán zamítl odvolání účastníka řízení jako opožděné dle § 92 odst. 1 správního řádu, se v minulosti opakovaně vyjadřovala jak judikatura Nejvyššího správního soudu, tak judikatura soudů krajských. V souvislosti s tím považuje krajský soud za vhodné některé z těchto závěrů připomenout s tím, že všechna rozhodnutí citovaná v tomto rozsudku jsou přístupná na www.nssoud.cz.

Již v rozsudku ze dne 30. 9. 2008, č.j. 8 As 51/2006-112, konstatoval Nejvyšší správní soud, že soud je při přezkumu rozhodnutí vydaného podle § 60 správního řádu z roku 1967 (jednalo se o ustanovení obdobné § 92 odst. 1 správního řádu – pozn. krajského soudu) oprávněn přezkoumávat pouze to, zda se jednalo o opožděné odvolání a zda byl žalobce zkrácen na svých právech neprovedením odvolacího přezkumu.

V rozsudku ze dne 27. 5. 2010, č.j. 5 As 41/2009-91, Nejvyšší správní soud uvedl, že „*Nejvyšší správní soud v této souvislosti zdůrazňuje, že rozhodnutí odvolacího orgánu o zamítnutí odvolání pro opožděnost nebo nepřipustnost podle § 92 odst. 1 správního řádu není rozhodnutím, v němž by se správní orgán věcně*

zabýval odvoláním účastníka řízení. Rozhodnutím podle § 92 odst. 1 správního řádu odvolací orgán zamítá odvolání z důvodu jeho opožděnosti či nepřípustnosti, tj. z důvodu nenaplnění jedné ze základních procesních podmínek, bez níž nelze podané odvolání meritorně posoudit, proto také není odvoláním napadené rozhodnutí na základě opožděného či nepřípustného odvolání současně potvrzováno. V souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu je tedy soud v případě žaloby proti rozhodnutí o zamítnutí odvolání jako opožděného nebo nepřípustného oprávněn zkoumat v mezích žalobních bodů pouze to, zda se skutečně jednalo o opožděné nebo nepřípustné odvolání a zda byl žalobce zkrácen na svých právech neprovedením odvolacího přezkumu“

Ještě před tím Městský soud v Praze ve svém rozsudku ze dne 5. 3. 2010, č.j. 5 Ca 117/2007-29, uzavřel, že rozhodnutí, jímž správní orgán zamítl odvolání jako opožděné, soud přezkoumá jen z toho hlediska, zda odvolání bylo podáno včas, či nikoliv.

Stejný soud pak v rozsudku ze dne 30. 11. 2012, č.j. 11 Ca 334/2009-31, uvedený závěr rozvedl konstatováním, že smyslem a cílem § 92 odst. 1 správního řádu není to, aby správní orgán v každém případě opožděně podaného odvolání rozsáhle odůvodňoval, že nebyly zjištěny podmínky pro přezkum rozhodnutí, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí. Je jistě povinností správních orgánů zabývat se těmito otázkami, postačí však vyjádření o tom, zda byly podmínky pro přezkum (obnovu řízení nebo vydání nového rozhodnutí) shledány či nikoliv. Opačný závěr by ve svých důsledcích znamenal, že by se odvolací orgán zabýval věcí meritorně přesto, že odvolání bylo podáno opožděně. Takový závěr by popíral smysl ustanovení o tom, že opožděně podané odvolání správní orgán zamítne, neboť podrobné zdůvodňování závěru o tom, že nejsou splněny podmínky a předpoklady pro zahájení přezkumného řízení (obnovu řízení nebo vydání nového rozhodnutí), by v podstatě znamenalo to, že se správní orgán věcně problematikou zabývá.

Správnost uvedeného právního závěru pak potvrdil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 1. 3. 2013, č.j. 9 As 172/2012-32, podle něhož skutečnost, že v rozhodnutí o zamítnutí odvolání pro opožděnost dle § 92 odst. 1 správního řádu odvolací orgán blíže nerozvede, proč má za to, že nejsou dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí, nevede k závěru o nepřezkoumatelnosti takového rozhodnutí. Zhodnocení této otázky totiž nemá význam pro zamítnutí odvolání pro opožděnost, ale je rozhodné až pro následný postup správních orgánů po zamítnutí odvolání pro opožděnost.

Na citované právní závěry krajský soud plně odkazuje a ztotožňuje se s nimi. V návaznosti na to konstatuje, že plně dopadají na skutkový stav projednávané věci, neboť je nesporné, že žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti prvoinstančnímu správnímu rozhodnutí pro opožděnost dle § 92 odst. 1 správního řádu. Tuto skutečnost ostatně žalobce v žalobě sám výslovně uvádí.

Krajský soud byl tedy oprávněn přezkoumat zákonnost napadeného rozhodnutí pouze v tom směru, zda odvolání žalobce bylo podáno skutečně opožděně či nikoliv. K této problematice ovšem žalobce žádnou žalobní námitku

nevznesl. Vůbec tedy závěr žalovaného o tom, že odvolání bylo podáno opožděně, nerozporoval. Všechny jeho námitky směřovaly k meritornímu posouzení věci. Těmi se však krajský soud, s ohledem na shora uvedené, zabývat nemohl.

V souvislosti s tím krajský soud ještě připomíná, že jednou ze zásad, kterými je ovládáno správní soudnictví, je zásada dispoziční. Dle § 75 odst. 2 s. ř. s. totiž soud v případě žaloby proti rozhodnutí správního orgánu přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

Pokud tedy žalobce žádnou žalobní námitku, která by namítala nezákonnost či nesprávnost závěru žalovaného, že odvolání žalobce bylo podáno opožděně, vůbec nevznesl, nemohl k posouzení této otázky krajský soud přistoupit z úřední povinnosti.

Přesto považuje krajský soud za vhodné obiter dictum konstatovat, že důvody, pro něž shledal odvolání žalobce opožděným, se žalovaný v napadeném rozhodnutí podrobně zabýval a to na jeho straně 3. Krajský soud odkazuje zejména na skutková zjištění žalovaného tak, jak je popsal v odstavci pátém na této straně rozhodnutí. Z obsahu správního spisu pak plyne, že tato skutková zjištění odpovídají skutečnosti a v souladu s nimi je tedy i právní závěr, že žalobce předal odvolání k poštovní přepravě po uplynutí lhůty pro jeho podání. Krajský soud znovu opakuje, že žalobce ani správnost skutkových zjištění žalovaného ohledně této otázky, ani právní závěr žalovaného o opožděnosti odvolání, v žalobě nezpochybnil.

Krajský soud proto uzavírá, že žalobu neshledal důvodnou a nezbylo mu tak, než ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.

V. Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

Ve věci měl úspěch žalovaný. Ten však náhradu nákladů řízení nepožadoval. Navíc krajský soud z obsahu soudního spisu ani nezjistil, že by žalovanému nad rámec jeho běžné úřední činnosti nějaké náklady v souvislosti s daným soudním řízením vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem

lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 24. června 2015

JUDr. Jan Rutsch, v. r.
předseda senátu